

Kaderin Cilvesi

– Tuna M.Yaşar · 01 Şubat 2019

İlkokulu beraber okumuşlardı. Hüsam'la aynı sınıftaydılar. Aradan yıllar geçti. Bir gün yine karşılaştılar. Bir arkadaş toplantısında beraberdiler. Kuran okunacaktı. Herkes okuyup yanlışı varsa öğrenecekti. Arkadaşlar kendi aralarında konuşuyordu. Henüz okumaya geçilmemişti. Hüsam konuşmaya başladı. "Rıdvan Fatih Sultan Mehmet'e benziyorsun. Burnun tıpkı onun gibi."

Rıdvan ses çıkarmamıştı. O gün öyle geçti. Hüsama'a cevap verirdi ama o içine attı. Burnunun eğriliğine alışmıştı Rıdvan. Hüsam'la aynı cemaatte ihvan oluşu onu enterese etmiyordu. Rıdvan'ın cemaatle bağlantısı zayıftı. Kendisini yine ihvan kabul ediyordu. Cemaati sevmiyordu, ilgilenmiyordu ama yine kendini onlardan sayıyordu. İçindeki manevi boşluk böyle doluyordu.

Yine Rıdvan'la Hüsam'ın karşılaşması tesadüftü. Hüsam'ın bakkalına gelmişti. Alış veriş yapacaktı. Hüsam onu soğuktan sıcak kabine buyur etti. Ona çay kattı. Havanın soğuşunda çay iyi geldi. Hüsam ona hal hatır sordu. Rıdvan iyi olmadığını psikiyatra gittiğini verigi, hapların onu rahatsız ettiğini söyledi. Rıdvan "Aşırı derecede ilgim arttı. Ha bire soru soruyorum."

Hüsam "Bende de psikolojik sorunlar var. Doktorlardan hap aldım. Her gün kullanıyorum."

Hüsam cebinden ağzı kapaklı ilacı çıkarıp gösterdi. "Bunu her gün atmak durumundayım. Değilse kendimi rahatsız hissediyorum. Üzerime huzursuzluk çöküyor."

Rıdvan çayını içmişti. Müsaade istedi kalktı. Dışarı çıktı. Hüsam'la vedalaştılar. Ama o da ne. Rıdvan Hüsam'ın yanına tekrar geldi. Kullandığı hapın ismini sordu öğrendi. Tekrar oradan ayrıldı Rıdvan. Ama bu bitmedi. Tekrar geldi. Bu sefer hapi günde kaç defa kullandığını sordu öğrendi.

Rıdvan "Kusura bakma benim bu soru sorma illetimden öyle rahatsızım ki dakkaya bir yanına geliyorum. İşte benim hastalığımda böyle bir şey. Bir taraftan düşünüyorum acaba, kendimi koyverip hayatımı bir sokak delisi gibi yaşayayım mı diyorum."

Hüsam "Hiç öyle şey olur mu. Ne var sende aslan gibisin. Senden daha rahatsız piyasada ne insanlar var."

Rıdvan yine veda edip oradan ayrıldı. Bu sefer iradesi daha kuvvetliydi. Tekrar Hüsam'ın yanına gidip soru sormadı.

Aradan birkaç sene geçti. Rıdvan evinde bir misafir ağırılıyordu. Misafiri halasıydı. Rıdvan izzeti ikram yaptı. Çay kattı kek pasta verdi. Halası yaşlıydı. Kekten yemedi. Çayı da az şekerli içti. Sağdan soldan konuştular.

Rıdvan'ın halası Nimet "Duydun mu haberin var mı. Yolun başında bakkalı var. Hüsam."

"İyi bilirim. Cemaatten biri. İlkokulu beraber okuduk." Dedi Rıdvan.

"Onun karısı internette bir erkekle buluşuyormuş. Kocasını bırakıp o herifin yanına kaçmış."

Rıdvan bir bir dinledi halasının anlattıklarını. Yeşim Hüsam'ın karısıydı. O gece Yeşim odasında yalnızdı. Yanına çocuklarını katmıyordu. Yeşim internette sevgilisi ile yazışuyordu. Arada bir uçkuru çözülmüş cümlelerde kuruyorlardı.

Yine o gün odasına küçük kızı girdi. Annesine ne yaptığını sordu. Yeşim bu sefer tersledi kızını. Ama kızı

ne olduğunu öğrenmekte kararlıydı. Çünkü annesi süslenmiş püslenmiş bir haller olmuştu ona. Annesi dayanamadı bir bir anlattı kızına her şeyi.

Kızı "Anne bizi bu ne olduğu belirsiz adamları mı aldatıyorsun?"

Yeşim "Sakın babana bir şey söyleme. Yoksa çok fena olur." Kızı sus pus olmuştu.

"Ah anne ne çoraplar öreceksin başımıza. Çok tedirginim. Ne yapmalıda seni bu internet buluşmalarından vazgeçirmeli. Babam duyarsa bundan sonra evde ya kavgalar olacak ya da annem o adamları kaçacak." diyordu. Tedirginliği az sonra geçti. Bu sefer annesinin kaçınca neler yaşayacağını hayallemeye başladı.

Yeşim'in evden kaçtığı gündü. Evde Hüsam kızına annesini sordu. Nereye gidebilirdi bu kadın. Hüsam kızını sıkıştırınca kız her şeyi olduğu gibi anlattı. O an Hüsam'ın yüzü değişti. Alı al oldu moru mor oldu. Olan olmuştu. Yeşimi evden kaçınca Hüsam onun peşine düşmedi. Geri gelirse onu affetmeyecekti. Ondan boşanacaktı. Çünkü insan içine çıkacak yüzü kalmamıştı. Aradan az bir zaman geçince Hüsam bakkalını başkasına devretti. Artık bakkalın reklam panosunda onun ismi değil başkasının ismi yazıyordu. Bir hafta ses seda yokken Yeşim abisine telefon açtı. Buluştuğu adamın sandığı gibi iyi olmadığını, kendisini pazarlamaya kalktığını şu an, oradan kaçtığını, yaşlı bir amca ve kadının evinde misafir kaldığını söyledi. Acele edip kendisini alması için abisine yalvardı yakardı.

Yeşim'in abisi kalktı kız kardeşinin bulunduğu şehre gitti. Abisi acılar içindeydi. Dört beş yüz kilometrelik yolculuğun neler neler yaşamıştı. Yeşim'in abisi o sabah kahvaltı yaparken boğazından lokmalar geçmiş miydi. Abilik ne zor. Bunu yaşayan bilir elbet.

Rıdvan halasını uğurladığında gerisinden hep bunları düşündü. Rıdvan olayın gerisini de duydu. Yeşim evine abisinin babasının yanına dönerken buruk bir mutluluk yaşıyordu. Yolda abisi ile özel hiç bir şey konuşmamıştı. Yalnız abisi haline bin bir şükür ediyor Yeşim'i, kötü yola düşmeden çıkardığına seviniyordu.

Yeşim bir kez abisine "Acaba Hüsam beni kabul eder mi. Telefon açsam geri geleceğimi söylesem."

Yeşim'in abisi Metin "Bunları eve varınca düşünürüz." "Sonra sormuştu. "Oradan nasıl kaçtın. Tek başına kadınsın. Seni hayatta bırakmazlardı."

"Konuştuğum adamın güvenini kazandım. Her dediğini yaptım. Hiçbir şeyine itiraz etmedim. O gün ben erken kalktım. Kapı açıktı. Yanımda param azdı. Adamın çekmecelerini karıştırdım. Biraz para buldum. Sonra çantamı alıp neredeyse ses yapmamak için, parmaklarımın ucunda oradan uzaklaştım."

Metin sordu. "Peki o yaşlı adam ile kadını nasıl buldun?"

Yeşim "Şehirde başı boş dolaşıyordum. Tek başıma eve dönebilirdim ama kendime güvenemedim. Çünkü koca şehirde iz bilmem yol bilmem. Bir parka geldim. Oturuyordum. Çevreme tedirgin bir vaziyette bakıyordum. Acaba evinde kaldığım adam beni arıyor mu diye. O an karnım açtı. Yolda aldığım simidi çantamdan çıkarıp yemeye başladım. Karşımda yaşlı bir amca ve kadın oturuyordu Dikkatlerini çekmiş olmalıyım ki yerlerinden kalkıp yanıma geldiler. Müsaade isteyip yanıma oturdular. Yaşlı adam 'kızım senin kimin kimsen yok galiba. Bu gece bizde kal istersen.' Dedi. Bende kabul ettim. Ama başıma gelenlerden onlara anlatmadım. Sana telefonu da onların evinden açtım. Allah'a şükür ki geldin de beni kurtardın."

Rıdvan Hüsam'ın çocuklarını alıp başka bir şehre taşındığını duydu. O gün ona karısı Yeşim'den haber

gelmişti. Eđer kendisini kabul ederse eskisinden daha iyi olacağını söylüyordu. Hüsam kati yemin etmişti. Karısını geri kabul etmedi.

Zor geçmiş olmalıydı Hüsam'ın günleri. Yeni bir yere taşınmak, soranlara karısının ne olduğunu, niye yanında olmadığını anlatmak elbet zordu. Onun yeni yerinde en az, birkaç ay izole hayat geçirmesi olasıydı. Her şeyden önemlisi iki çocuğuna nasıl babalık edecekti.

Hüsam hayatında ne yemek pişirmişti ne bulaşık yıkamıştı. O yüzden ilk haftalar yemeklerini hep lokantada yediler. Bunun böyle gitmesi hoştu ama lokantaya verdiği paraların hattı hesabı yoktu. Oysa yeni işe girmişti. Cebindeki yekun para gittikçe azalıyordu. Hüsam iş başa düştü diye o gün ilk ev yemeğini yaptı. Çocuklarını sofraya buyur etti.

Ođlan çocuk henüz dört yaşındaydı. Kızı ise sekiz yaşındaydı. Kızı akıllı bir edayla sordu.

“Baba, annem niye böyle yaptı. Niye bütün bunlar başımıza geldi?”

Hüsam “Kızım annen azmış iyice. Keşke eve internet almasaydım. Yoksa ben bilmeden birinin ahını mı aldım. Bütün bunlar ondan mı?”

Ne kadar doğruydı Hüsam'ın söyledikleri. Çünkü Hüsam da biliyordu. O lafını esirgemedi söyleyen biriydi. Ve evine kaderin bir cilvesi internete bağlamıştı.

Tuna M. Yaşar